בס"ד

יום **ד'**, **ט'** ב**תמוז** תש"ס (**12** ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשנת 3337(-423), התחזק הרעב בירושלים בעת המצור שהטיל נבוכדנאצר על העיר בסוף ימי בית המקדש הראשון. צדקיהו וכל אנשי חילו נסו מירושלים בלילה דרך מחילות תת-קרקעיות, ולא היו מוצאים אותם, אלא שה' יתברך שלח צבי לרדוף אחריהם ונמצאו יוצאים ממערה ליד יריחו. נתפסו והובאו אל נבוכדנאצר: "ותבוא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו. **בחודש הרביעי בתשעה לחודש** (היום, **ט' בתמוז**) ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ. ותיבקע העיר וכל אנשי המלחמה יברחו ויצאו מהעיר לילה דרך שער בין החומותיים ... וילכו דרך הערבה..." [ירמיה **נב'** 5-7] [ספר התודעה]

לקראת שבעה-עשר בתמוז (**יום ה' הבא**):

חמישה דברים רעים אירעו בשבעה-עשר בתמוז: נשתברו שני לוחות הברית הראשונים, ברדת משה רבינו מהר סיני וראה את עגל הזהב והמחולות; בוטל קרבן התמיד מלהקריב בבית הראשון; הובקעה העיר ירושלים בחורבן הבית השני; שרף אפוסטומוס הרשע את התורה; והועמד צלם בהיכל בבית המקדש.
גם בחורבן הבית הראשון, כאמור, הובקעה העיר בתמוז – בתשיעי בו (היום) – אך כיוון שאין להטריח את הציבור יותר מדי, אין קובעים שני ימי צום סמוכים זה לזה. במשך 70 שנות גלות בבל, יום זה צויין כיום תענית לישראל. משנבקעה העיר בזמן הבית השני, ביום י"ז בתמוז, נקבע הזה האחרון (י"ז בתמוז) כתאריך לתענית ציבור משום 2 החורבנות גם יחד לפי שחורבן בית שני חמור לנו יותר. [ספר התודעה]

בימים הבאים, (בלי נדר) נדון על כל אחד מן האירועים הללו, אחד ליום:

"חכמתו המדינית של המלך **יאשיה**, שכרת ברית צבאית עם בבל, לא עברה ליורשו, המלך **יהויקים**, שהחליט להסתמך על תמיכתה של מצרים ומרד בבבל. המלך יהויקים (609-598 לפנה"ס, לפי "הלו"ז המקובל") היה פרו-מצרי, ולכן המליך אותו הפרעה נכה, מלך מצרים, שיהודה היתה כפופה לו עד שנת -605. באותה שנה, הראשונה למלוך נבוכדנאצר בבבל, לאחר נצחון בבל על מצרים בקרב כרכמיש, השתלטה בבל על יהודה. בהסתמכו על הבטחות תמיכה של מצרים, מרד יהויקים בבבל, ובתגובה נשלחו חילותיה **לצור על ירושלים**.
בשנת -598, במהלך המצור, מת המלך יהויקים, וירש את כסאו בנו, **יהויכין**. אחרי שלשה חודשי מצור נוספים, הוא נכנע והוגלה לבבל. יחד איתו, הגלה נבוכדנאצר את אמו ואת כל בני השכבות הגבוהות ביהודה. המהלך המדיני השגוי של המלך יהויקים הסתיים בימי בנו בגלות הראשונה של תושבי יהודה מארצם. במקום יהויכין, המליך נבוכדנאצר את דודו מתניה, אחיו הצעיר של יהויקים. כאות לכפיפותו של מתניה לבבל, שינה נבוכדנאצר את שמו ל**צדקיה**.
בירושלים התנהל באותן שנים מאבק בין שתי מגמות מדיניות סותרות: המגמה הפרו-מצרית והמגמה הפרו-בבלית המתונה, שיוצגה באופן מובהק ע"י הנביא **ירמיה**. בסופו של דבר, היתה ידם של הפרו-מצרים על העליונה, ושלש שנים לפני החורבן, התפתה צדקיה למרוד בבבל. על הפרת אמונים זו מגנה אותו הנביא **יחזקאל**: "...כה אמר ה' אלוקים חי אני אם לא אלתי אשר בזה ובריתי אשר הפיר ונתתיו בראשו. ופרשתי עליו רשתי, ונתפש במצודתי והביאותיהו בבלה ונשפטתי אתו שם מעלו אשר מעל בי..." [שם **יז'** 19-20].
בשנת -587, שנה לפני החורבן, עלה צבא בבל על יהודה, כבש את רוב שטחה, והטיל שוב מצור על ירושלים. מצרים נסתה לבא לעזרת יהודה, אך הובסה ע"י הבבלים. ב**ט' בתמוז**, היום לפני יום נעים!

בס"ד

יום **ד', ט'** ב**תמוז** תש"ס (**12** ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כ 2586- שנה, הובקעו חומות העיר... ["ואלה תולדות...
2000"]

יום נעים!